

Příběh Olgy Vojslavské - scénář k rozhlasové reportáži

2:03-2:15: Svého muže jsem znala od dětství, protože on měl babičku tady v tom domě, kde bydlím, a moje rodina měla domeček dvě ulice dozadu na Žižkově.

ADÉLA: Vzpomíná Olga Vojslavská na to, jak poznala Ladislava, svého manžela. Brala si ho jako dvacetiletá v říjnu 1968. Svatbu jim odsvědčili manželův strýc Zbyněk Roušar, československý letec ve službách britského R.A.F., a jeho sestra. Pana Roušara už tehdy obdivovala a ráda na něj vzpomíná dodnes.

3:31-3:47: Pyšná jsem na něj byla, protože to bylo něco úžasného. Protože člověk, který prožil válku jako letec, a nejen jako letec, i repatriční důstojník, potom vracel lidi z koncentráku, naše lidi do Čech zpátky.

PETR: Zbyněk Roušar byl po druhé světové válce blízkým přítelem Zdeny Mašínové, takže se znal i s jejími syny. A za údajnou pomoc při jejich útěku do Západního Německa byl odsouzen na doživotí. Trest mu později zmírnili.

8:12-8:30: A ten strejda se s tou jejich matkou znal, chodil k nim, znal se s nimi, no ale, prostě asi to o těch chlapcích věděl, ale prostě je neudal, že jo, no tak za to pak trpěl, mimo jiný ještě za jiný věci.

LUCKA: Zbyněk Roušar si přál mít na svém náhrobku nápis „zahraniční letec“. Toto jeho přání mu pak rodina splnila, avšak netušila, co bude kvůli tomuto činu následovat.

11:28-12:03: Blbý to bylo už když byl pohřeb, tam právě bylo plno lidí a ten kněz, tak on nakonec zpíval píseň Ktož sú boží bojovníci. A to se zpívá všem zahraničním letcům nebo těm vojákům, kteří sloužili za války v zahraničí. A půlka lidí teda to nevěděla, že jo, takže nás to dojmulo, a tak jsme si umínili, že když to chce, tak o co jde.

LUCKA: Po smrti Zbyňka Roušara v roce 1979 se o jejich rodinu začala zajímat Státní bezpečnost, která se aktivně dotazovala a docházela nejen za manžely Vojslavskými, ale i za jejich dětmi.

MATOUŠ: Olga Vojslavská vzpomíná na přelomový rok 1968, nejen proto, že se vdávala, ale i proto, že s kolegyní rozdávaly letáky při srpnové invazi.

16:30-17:00: V tom 68. roce, když nás okupovali, my jsme ještě s kolegyní braly ty letáky z té tiskárny Svoboda, to už dneska neexistuje, a nesly jsme je přes ty mosty, kde z každé strany stál ten tank s namířenejma kanónama a nosily jsme je na Václavák, aby jsme to tam rozdávali těm lidem.

MATOUŠ: Tuto dobu si Olga Vojslavská pamatuje taky proto, že čelila tváří v tvář smrti člověka.

28:43-28:58: Viděla jsem něco strašného, když ten voják ruskej spad v Chodkovejch sadech z tanku, tak oni se s tím nezabývali, oni ho prostě odpráskli. Opravdu jsem to viděla na vlastní oči.

ANNA: Celý svůj život byla paní Vojslavská zaměstnankyní hygienické stanice v Praze a

dnes se spolu se svým synem, rovněž letcem, stará o odkaz strýce z manželovy strany, Zbyňka Roušara.